— Kocamın duruşması için dört kişilik bir loca rica ediyorum . .

Kocam, gardrobun kapısını açarak İsmail'e :

« — BURADA NE ARIYORSUN?

dedi

İsmailde kocama . .

« — GARDROBU CİLÂLIYORUM

diye cevap verdi . . .

İSMAİLOL CİLÂSI

Bir ailenin yatak odasına bile girebilecek nefasettedir

SÜRDÜKÇE PARLAR, PARLADIKÇA SÜRÜLÜR.

BU HAVANLA

KARABİBERİ ON DAKİKADA DÖVDÜM.

Sonra beni alıp götürdüler.

SAKIN SİZ BU HAVAN ELİYLE KİMSEYİ DÖVMEYE KALKMAYIN.

Hayriye Yelloz

HAZIRLAYAN SUAVİ SÜALP

ACELE

işe şeytan karışır.

ARANIYOR,

Yanda resmi görülen sadık Kaplanım PUMA geçen gün ben kasaptan et alırken kapının önünden kayboldu. Onu bulanların insaniyet namına tutup bana getirmelerini rica ederim.

— BOMBOKO —

ARMİN HARRİ ROMADA...

100 METREYİ 10, 2DE ALDI Halbuki ben,

100 METREYİ İKİ BUÇUK LİRAYA SATIYORUM.

Her türlü çelik metreler, mezrolar ve bilûmum uzunluk ölçüleri bulunur.

SEYYAR METRECİ — Hamdi Ölçer —

BİR GEYİĞİN YAŞI BOYNUZLARINDAKİ ÇATALLARDAN ANLAŞILIR.

Peki Ama..

Sizin yaşınızı nasıl anlıyalım. Çünkü HİÇ DE YAŞINIZI GÖSTERMİYORSUNUZ.

Nüfus memurunuz
- ASAF SİN -

Ne Karasinek

Ne Sivri sinek

Ne Tahta kurusu

Ne de Karınca

HİÇ BİR İLÂÇLA KOLAY YOK EDİLEMEZ HALBUKİ ...

Ağabeyim Emrullah bir saatte ikiyüz sinek, altmış tahta kurusu ve muhtelif haşaratı öldürür.

EMRULLAH ve KARDEŞİ SİNEK AVLAMA ORTAKLIĞI.

Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ

Her hafta Çarşamba günleri çıkar

YAZARLAR

Adnan Tahir
Adnan Veli
Alplâçin
Aziz Nesin
Bedii Faik
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Melih Cevdet Anday
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rifat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER

Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferit Öngören
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar (Mıstık)
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Öktemer Köksal
Şadi Dinççağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Tekin Aral
Tonguç
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan
Yüksel Ünsal

★

KLİŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ

★

KAPAK BASKI
AR-EL MATBAASI

★

DİZGİ VE TERTİP
HER GÜN MATBAASI

★

BASKI
ŞEHİR MATBAASI

★

Fiatı 100 Kuruş

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 1 ★ 5 EKİM 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 16

BAŞYAZI :

POLİTİKA KORKUSU!

Düşüklerin politika kavramından anladıkları ve politik tutumları, bir bakıma haklı görülebilecek bir endişenin tohumunu filizlendirmiştir. Bazı çevrelerde, aydın guruplarında sadece iyiniyetli bir yanılış diye tanımlıyabileceğimiz bu şüphe, maksadları örtülü fakat hüviyetleri belirli kişilerin sinsi çabaları ile beslenmekte, adetâ bir korku hüviyetine bürünmektedir.

Böylece, yurt ölçüsünde bir (politikadan korkmak), (politikadan kaçınmak) atmosferi hedef tutulmaktadır. Ancak, düşük iktidarın davranışı ile, gerçek politika anlayışı arasında en ufak bir ilgi olmadığı, bugün yüzde yüz gün ışığına çıkmış bir gerçektir.

Politika, her ne pahasına olursa olsun iktidar koltuğuna ulaşmak, bu koltuğa yerleşmek ve onu elden kaçırmamak için, cinayetten vatana ihanete kadar sıralanan cürümler serisinden medet ummak değildir.

Politika, kendilerine ve yakınlarına, çalarak, rüşvetle, dolandırarak, en azılı gangsterlere bile parmak ısırtacak usullerle servet sağlamak cambazlığı da değil dir.

Politika, vatandaşları birbirine düşürmek, kendi çıkarı uğruna memleket menfaatlerini boğazlamak ise hiç değildir.

Politika, namuslu, medenî değerlerle, bozulmaz bir dengeyle, karşılıklı olarak yurt yönetimi ve bu cihazın denetlenmesi sistemidir. Bu da partiler yolu ile yapılır.

Partiler, demokrasiyi yönetim sisteminin temel taşı sayan bir memlekette milletin sinesinde şekillenir, durum alırlar.

Ekonomik ve sosyal görüşleri ayrı olabilir ama, hepsinin amacı birdir: Yurdun yönetiminde, ferd ve toplum olarak en demokratik, en rahat, en ileri şartları sağlamak...

Kolayca anlaşılacağı gibi, politika demokrasinin soluk almasıdır. Politika yapılmadıkça, demokrasinin benzi solar, nabzı hafifler.

Hal böyleyken, iyi niyetli yanılmalar dışında bir politika korkusu iklimini yaratmak, bizce bir tek şekilde açıklanabilir. Aslında köksüz olan bu şüpheyi çapraşık söz oyunlarıyla, gerçeğe ve bilime yabancı üslup gösterileriyle emzirenlerin maksatları meydanda, hüviyetleri aşikârdır. Bunların hangi safda olduklarını anlamak için uzun incelemeler de gereksizdir. Biraz dikkat ve iyiniyetli ilgi, politika korkusu atmosferini körükliyenlerin sadece ve sadece düşüklerin sinsi sinsi kımıldıyan kuyrukları olduğunu gösterecektir.

Bunun sebebi ve amacı mı?

Gerçek demokrasi havasını bulandırmak, sislemek ve toparlanabilmek için ihtiyaçları olan zamanı kazanmaktan başka bir şey değil...

TEF

HAFTANIN HALLARI

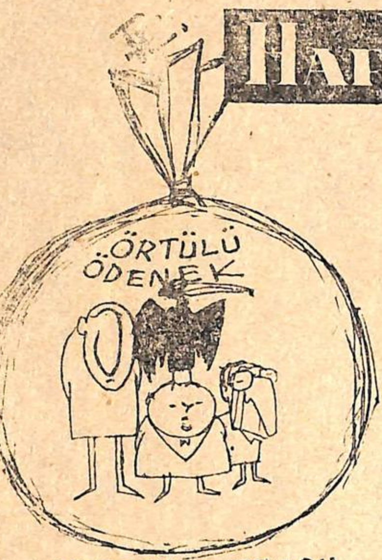

CEP TİYATROSU

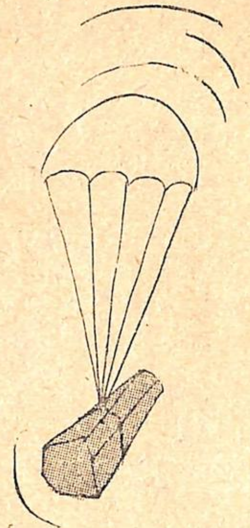

BİTMEMİŞ SENFONİ

MEGALO-İDEA

İLK YARDIM

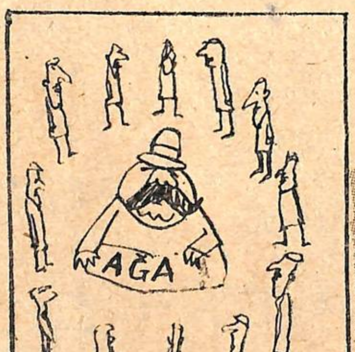

YOKLUK İÇİNDE VARLIK!

PEYAMİ SAFA

M. B. K. Üyeleri

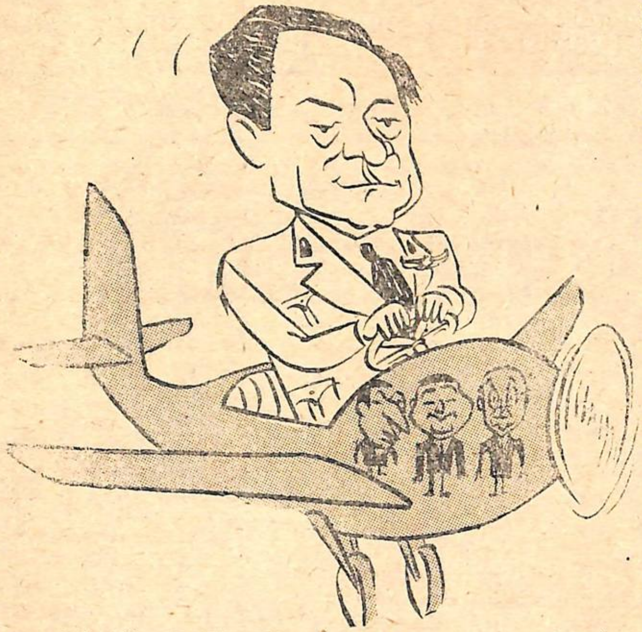

SUPHİ GÜRSOYTRAK Çizen : Ali ULVİ

MUZAFFER YURDAKULER Çizen : Yalçın TÜZECAN

FAZIL AKKOYUNLU Çizen : Suat YALAZ

NERDEN NEREYE
MELİH CEVDET ANDAY

Tanrı Kimden Yana

Geçen hafta gazetelerimiz, İran Şahı Rıza Pehlevi'nin bir konuşmasını yayınladılar. Bu konuşmasında Şah, İran'da bir ayaklanmadan korkmadığını söylüyor; «Çünkü, diyor, Türkiye'deki, Irak'taki, Pakistan'daki devrimlere, beceriksiz politikacılar sebep olmuşlardır; bizde öyle politikacı, öyle baskı, öyle haksızlık yok.»

Şah, elbette böyle diyecekti. Nitekim, Irak devriminden sonra, gazetelerimizin verdiği haberlere sinirlenen Menderes de böyle konuşmuş, «Bizim Irak'a benzer bir yanımız var mı ki, böyle üstü kapalı tehditler savruluyor?» demişti.

Bu bir yana, Şahın, Saadabat Antlaşması kurucuları olan eski dostlarını «beceriksiz politikacılar» diye adlandırması da düşündürücüdür. Neden derseniz, o antlaşmaya imza koyanların tek akıllısı olduğunu sanan bu devlet adamı beceriksiz politikacılarla el ele vererek uluslararası bir davranışa nasıl kalkıştı? Kolay anlaşılır bir iş midir bu? Oysa Menderes, dostu eski Irak Başbakanını sonuna değin savunmuştu, nerdeyse; onun yardımına koşacaktı.

İran Şahı, gene o konuşmasının bir yerinde: «Öyle hissediyorum ki, diyor, ömrümün sonuna kadar başıma bir şey gelmiyecek. Bu bir takdir-i ilâhi! Tanrı benim dünyadan ayrılmamı isteyecek olursa bunun iyi bir sebebi olacağını da hissediyorum?»

Nedense Tanrıyı kendinden sayar herkes. Yalnız kişiler değil, uluslar da böyledir. Çarpışan iki ordu düşününː Her iki yanda da, Tanrıya, savaşta üstün gelmek için yalvaranlar olur. Bu bir şey değil, her iki yan da Tanrıyı kendinden bilir, karşıya düşman sayar.

Eski Yunanlılar, doğrusunu söylemek gerekirse, bizden daha ileri imişler. Homeros'un Troya savaşını anlatan koçaklamasını okuyun; orada, çarpışan kuvvetlerin kendi tanrıları vardır; kimi Tanrı bir yanı, kimi tanrı öbür yanı tutar. Eski Yunanlılar, böyle bizim yaptığımız gibi, Tanrı tekelciliğine kalkışmamışlardır. Giderek onlar, kendi içlerinde, çeşitli işler için çeşitli tanrılar ayırmakla, bir çok kötülükleri önlemişlerdir. Diyelim, hırsızlar kendi tanrılarına yalvarırken, doğru insanların tanrısını rahat bırakırlardı.

Gelelim Şaha... Şimdi Tanrı İran Şahından yana ise, demek ki, İran ulusuna karşıdır. Aynı Tanrı hem İran ulusunu, hem Şahı nasıl korur?

Biz de öyle bir çıkmaz içinde değil miydik? Demokratlar Tanrıyı nerdeyse Vatan Cephesine yazacaklardı. Aynı Tanrı, hem bizi, hem vatan cephesindekileri nasıl korur?

Dahası var; hırsız demokratların Tanrıya yalvardıklarını, Tanrıyı kendilerinden saydıklarını düşündükçe, Eski Yunanlıların Tanrı düzeni üstüne söylediklerim büsbütün önem kazanıyor. Şimdi bizim de hırsızlar için ayrı bir tanrımız bulunsaydı, iyi olmaz mıydı?

Çünkü bugünkü durum, yalnız doğruları küstürmekle kalmıyor, hırsızların, haksızların yanılması sonucunu da doğuruyor; bu gibileri, Tanrıyı kendilerinden saymakla çürük tahtaya basıyorlar. Sözgelişi İran Şahının, «Tanrı benim dünyadan ayrılmamı isteyecek olursa, bunun iyi bir sebebi olacağını sanıyorum.» derken, Tanrıyı öylesine kendinden sayıyor ki, Tanrının o işi, İran ulusunu düşünerek yapacağını aklının ucundan bile geçirmiyor.

Melih Cevdet ANDAY

Aralarında ne var?

Dile düşmüş bir çift hakkında münakaşa ediyorlardı:

— Dostum, pek safsın doğrusu. Ayol, kimseden sakladıkları yok ki, uluorta sevişiyorlar.

— Yok, ben inanmıyorum. Aralarında hiç bir şey olmadığına eminim.

— Evet, hakkın var: Aralarında hiç bir şey yok, bir cigara kâğıdı bile...

BURNUNUN DİBİ

Doğan Nadi haftalık fıkralarının birinde Düşük Başbakan Menderes için diyor ki:

«Hadi Hitler Napolyondan ders almadı. Korsikalı kendisinden bir asırdan fazla uzakta kalmıştı, diyelim. Beri ki burnunun dibindeki aziz dostu Irak Paşasının dersinden nasıl ibretlenmez?..»

İlâhi Doğan Nadi.. Düşüklerde burnunun dibini görecek takat mı kalmıştı. Herif, Eskişehirde son gece buzlu rakıları içerken Ankara'yı bile göremiyordu.

ZÜHÛL ESERİ

İnönü'nün 77. yaşına basması dolayısiyle rtip edilen törene Kasım Gülek bir zühûl eseri (!) olarak dâvet edilmemiştir.

İnşallah ana muhalefet Partisi iktidara geçtiği zaman bir zühûl eseri (!) olarak vaatlerini de unutmaz...

BÖYLE KONUŞURLAR...

İran Şahı bir gazeteci ile yaptığı mülakatta:

«Pakistan, Irak ve Türkiye acemi politikacıların elindeydi. Ama bunların hiç biri bizde mevcut değil. Tahtımın sonunun felâket olacağını umanlar, hüsrana uğrayacaklardır.» Demiştir...

Nuri Es Sait de: «Beni ortadan kaldıracak erkek anasından doğmamıştır.» Demişti. Hatta Düşük Başbakan Menderes'te tıpatıp Şah gibi konuşmuyor muydu?..

O R A N

Sahte Çapkın Hırsız 19 yıla mahkûm olmuş.. Güle güle yatsın...

Sahtesi 19 yıla hüküm giyerse bakalım Yassıadalı hakikî çapkın hırsızlar neye ve ne kadar mahkûm olacaklar?..

Z O R A K İ

Gazeteler polise esrar satarken yakalanan üç esrarkeşe ait geniş bilgi veriyorlar...

Ne lüzum var buna... Adamlar Düşükler Yassıada'da toplandığı için mallarını satacak kimse bulamadıklarından polisle alış - veriş etmek zorunda kalmışlar...

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

«Son günler basında sosyalizm hakkında muhtelif yazılara rastlanmaktadır...»

Bu cümle benim değil. Ben bu cümleyi şöyle yazardım: «Son günlerde Basında, sosyalizm hakkında, çeşitli yazılara raslanmaktadır.»

Cümle, «Öncü» gazetesinin «Fikir Alanı» sütunu yazarı, Sayın Prof. Dr. Cahit Talas'ındır.

Sayın Profesör, genel olarak sosyalizm ve demokratik sosyalizmin tarifini yaptıktan sonra diyor ki:

«— Birinci Cumhuriyetin kuruluşundanberi - 1950 - 1960 devresinde enflasyonun - (Doğrusu enflasiyondur) - yarattığı aşırı gelir eşitsizliği oluşu hariç - bilhassa ekonomik...

Sayın üstadın sözünü burada keseceğim.

1950 - 1960 devresinde, aşırı gelir eşitsizliği hariç, geri ne kalır bilir misiniz? Size, izin veriniz de, bir test sınavındaki soruları ve öğrencilerden birinin bu sorulara verdiği cevapları hatırlatayım:

Soru — Bir ağaç dalında kırk tane kuş tünemiş. Bir avcı dala nişan alıp ateş etti. Kuşlardan ikisi vuruldu. Geriye kaç kuş kaldı.

Cevap — Hiç bir kuş kalmadı.

Soru — Neden?

Cevap — Tüfek patlayınca bütün kuşlar kaçtı.

İşte bu sayın Prof... Yazının en sonunda da: «Tatbik etmiş olduğumuz sistemi bir bütün olarak mülahaza etmemiş ve bir de adım koymamışız diyorsunuz. Sizce o politika değerlendirilirse liberal sosyaliz mi uyarı bir tatbikle karşılaşılır...

Özür dilerim ama, bunda da yanılıyorsunuz. Tatbik edilmiş olan sistemin adı konmuştur: Liberal sosyalizmüstü Vurgun ve soygun...

★★★

«Son günlerde Basında, Sosiyal kelimesine de pek sık raslanıyor...»

Bu cümle benimdir. Evet, sosiyal, daha doğrusu, yâni yanlışı, sosyal sözü dillere destan oluverdi. Yeni Anayasamızda Cumhuriyetimiz sosyaldir, İkinci Cumhuriyet arefesinde yaratılan Hürriyet sosyaldir, doktorluk sosyalleştirilecektir, sosyal bir ekonominin temelleri atılmak üzeredir ve C. H. P. sabık Genel sekreteri sayın Gülek, sosyal bir gazete çıkaracaktır.

Sözlük anlamına göre, sosyeteyle - Doğrusu sosiyetedir) - ilgili her şey sosyaldir. Bir de sosyeteyi geliştirme ve teşkilâtlandırma bilimi vardır ki, buna da Sosyal Bilim denir.

Benim anladığıma göre, bugün takip edilen politika fertçi değil denmek istiyor. İkinci Cumhuriyet yine Halkçı olacak, fertçi Hürriyetten kaçınılacak, doktorluk halkçı dayanaklara göre ayarlanacak, ekonomimiz halkçı prensiplere uyarılacak ve sayın Gülek'in gazetesi Halkçı olacak...

Peki neden Bay Gülek gazetesinin halkçı olduğunu söylemiyor da sosyal diyor?

Bu sorunun cevabını gazetenin ismi açıklıyor ya: Tanin.

Tanin, rahmetli büyük üstadımız Hüseyin Cahit Yalçın'ın İttihad-ü Terakki Cemiyetinin ileri gelenlerinden olduğu çağlarda, İttihad-ü Terakkiye içerden cephe aldığı gazetedir.

Demek ki, sayın Gülek de, bugün, eski Taninle, yeni C. H. P. sine içerden cephe alacak... Gülekin ne kadar medeni bir insan olduğunu bildiğim için, bir darb-ı meselle kendisini Tefe koymama kızmayacağına eminim, buna güvenerek darb-ı meseli hatırlatıyorum:

«Geçti Borun pazarı...»

T E N K İ L

Tenkilcibaşı Celâl Bayar intihar ederken yakalanmış...

Tenkile teşebbüs etmiş efendim, tenkile...

İSTİSNA

Bir mahkûm vapurdan kaçmış...

Eee!.. Her zaman cezaevinden kaçacak değiller ya!..

DARISI BAŞLARINA

Korede dört sabıkılı daha idamı istenmiş...

Darısı bizim düşüklerin başına...

EHLİYETSİZLİK

Yedi yaşında yankesici yardımcısı bir çocuk yakalanmış...

Ehliyetsizlik meselesi. Nede olsa Yardımcı!..

— HADİ GELSENİZE...

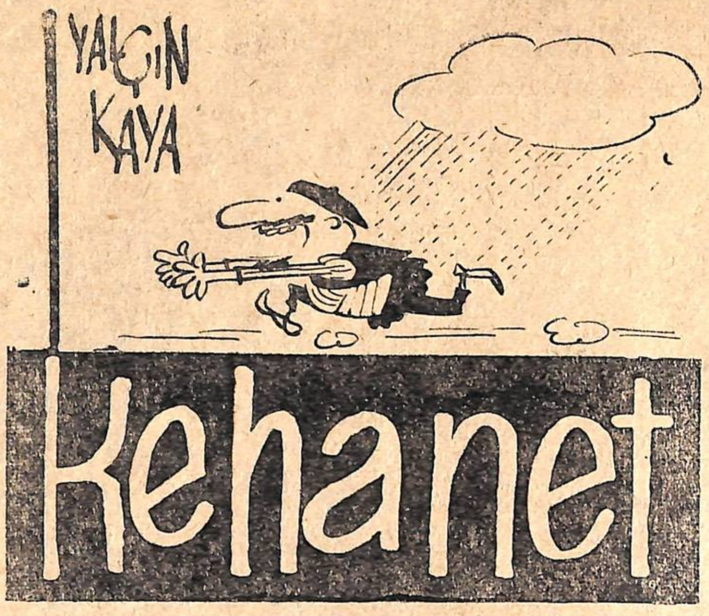

Eskici Ömer, çay parasını bardağın tabağına koydu. Kırıcı bakışlarla karşılaşmamak için, çıkarken başını geriye çevirmedi. Yalnız sokağa doğru bir iki adım attıktan sonra durdu. Yine başını çevirmeksizin:

— Bu avşam hava yavacak! dedi. Ona göre tedarikli bulunun, millet!

Ocakçı:

— Radiyo mu söyledi? diye sırıttı.

— He, benim radiyo söyledi. Benden haber itmesi, gerisini siz düşünün gayrık.

— Senin radiyo çift lâmbalı. Ona güven olmaz.

Karı Hüseyinin kaynı:

— Bunda lâmba mamba da yok! dedi. Bununki trensustalı radyo! Son sistem! Dört pile bakar. Şöyle şöyle dört pil!

Ahmet Ağa, Ömer dayının sırtını sıvazladı:

— Hadi Dayı, sen bunlara uyma! Allah rahatlık versin! Bunlara lâf mı yetişir? Hadi güle güle! Heriflerin işi gücü hergelelik. Lâkırdı fabrikası bunlar. Ağızlarını gapasan, gözlerinden gonuşurlar.

Ömer Dayı, bir şey söylemeden çıkmayı kendisi için bir yenilgi saydı. Fakat yüzüne gözüne bulaştırdı:

— Ben bilmesini gonuşurun ama, terbiyem müsait yok!

Gençler atıldılar:

— Getiririz Ömer Dayı, sen üzülme!

— Bak bak bak, ne yaparmış?..

— Bilmesini gonuşurmuş!

Ömer Dayıdan ses çıkmadı. Gölgesini aldı, yürüdü. O günden sonra da yağış haberleri dışında kimseyle bir tek kelime konuşmadı.

Aşağısalaklar Köyü yağmura pek önem verirdi. Zira burada hava yılda bir yağar, fakat pir yağardı. Buna rahatça tufan denilebilirdi. Gök kubbenin oluğundan şaldır diye inen sular, ovayı götürür, Aşağısalaklar Köyünün topoğrafyasını üç saatte topaloğrafyaya çevirirdi.

Yalnız, ovanın sular tarafından götürülmesi, beş yıl öncesi için bahis konusuydu. Şimdi artık ova yok, saksılar vardı. Kaçırılması kolay olsun diye, ovayı saksılara doldurmuşlardı. Çünkü her yağmurdan sonra ova yapmak, bayağı mesele oluyordu. Bu yüzden başka yere göçmeyi düşünenler olmuştu. Aşağısalaklarda birşeyi değil yapmak, yapmayı düşünmek bile oldukça zor işlerdendi. Buranın insanları beş yılda bir düşünürler, düşündüklerini de on yılda bir yaparlardı.

On beş yıl önce başlarına gelen bir hâlden ötürü, düşünmeyi sevmez olmuşlardı.

O zamanlar muhtar, şeymiş, Kara Mehmetmiş. Birgün bu Kara Mehmet, kasabadan kurşun alıyormuş. Mermi değil, maden kurşun... Çarşıdan Yukarısalaklar Köyünden birine rastlamış. Adam:

— Nidiyon mohtar? demiş.

— Hiç, saman üstünde su yörütmiye çalışıyoz! demiş. Kara Mehmet.

Yukarısalaklar Köyü de, Aşağısalakların en birinci düşmanıdır. Kendi köylerinden geçip Aşağısalaklara akan dereyi başka vadi olsa, oraya çevireceklerdir. Aşağısalaklar halkı o sudan içiyor, faydalanıyor diye dertli olmuşlar, sonra çareyi içine pislemekle bulmuşlardı. Bu sefer de, gübrelerimiz ovalarına bereket oluyor diye dertleniyorlardı.

Yukarısalaklardan olan adam, Kara Mehmetten lâfı kapmış ya, doğru kasabanın polisine koşmuş:

— Efendim, bunlar bir haltlar garıştırıyor! Mohtar, saman altından su yörütüyor deyi ağzından gaçırdı. Zaten bir zamandır onlarda bir şey var. Hep bir yere gapanıp bir şeyler yapıyolar.

Köye bir baskın... Dombay Bekirin samanlığında kırk elli kişi, dört beş mangal, erimiş ve eriyecek kurşun parçaları, kepçeler, saman...

Polis Şerafettin Efendinin zaptında bunlardan başka bir şey yoktu. Buna rağmen epey sopa yediler. Kanunsuz bir iş yapmadıklarını, maksatlarının, suların götüremiyeceği bir saman çeşidi meydana getirmek olduğunu sonunda çok şükür anlatabildiler. Suyu samanın altından değil, üstünden yürütmek istiyorlardı.

★

Eskici Ömer Dayının hava raporları her gün için aynıydı:

— Bu akşam hava yavacak!.. Tedarikinizde gusur itmen!

Oranın yağmur belirtisi, Hisarca Tepesine bulut yığılmasıydı. Bu belirti ile Kaymak Hasanın her zaman bulut gibi sarhoş olup dağ tepe dolaşması arasında bir ilişik kuran Ocakçı:

— Bizim Dayı, Hisarcadakinin dört ayaklı bulut olduğu bilmiyor! diyordu. Her avşam yavdırması, ondan.

Böylece dokuz ay geçti. Bu dokuz ay içinde yukarıdan yağmur damlası değil, karga pisliği bile düşmedi. Gelgelelim Dayının raporlarında en küçük bir yılgınlığa rastlanmıyordu. Hatta tam tersi oluyor ve Dayı her seferinde bir öncekinden daha ateşli, daha inançlı:

— Bu avşam hava yavacak!.. diyordu. Sonra dürtmedi dimen.

Köylünün en domuzunda bile bir ürperme:

— Bu avşam tamam galiba!

Fakat bir yalancı kahkahanın öncülüğünden, koyverilen makaralardan sonra o ürpertiden eser kalmıyordu.

— He, he, yavacak! Bu avşam, cuma avşamı.

— Tenekeler dolmak ister. Onu diyon, demi?

— Ülen, bu adam, yavacak yavmuru da yavdırmıyacak! Ne yapsak ki?

— Bunun, elinden dilinden bir şey geldiği, geleceği yok! Gonuşuyo işte!

Dayıdan sonra dalga geçilen ikinci adam da, Gıdı Caferin bacanağı Eşek İzzetti. İzzet, Dayının sözüne kulak asıp her akşam tarlasını dam altına taşıdığı için iğneleniyordu. Lâkin o aldırmıyor, saksıları taşımaya devam ederek şöyle diyordu:

— Ne dirseniz diyin, size da-

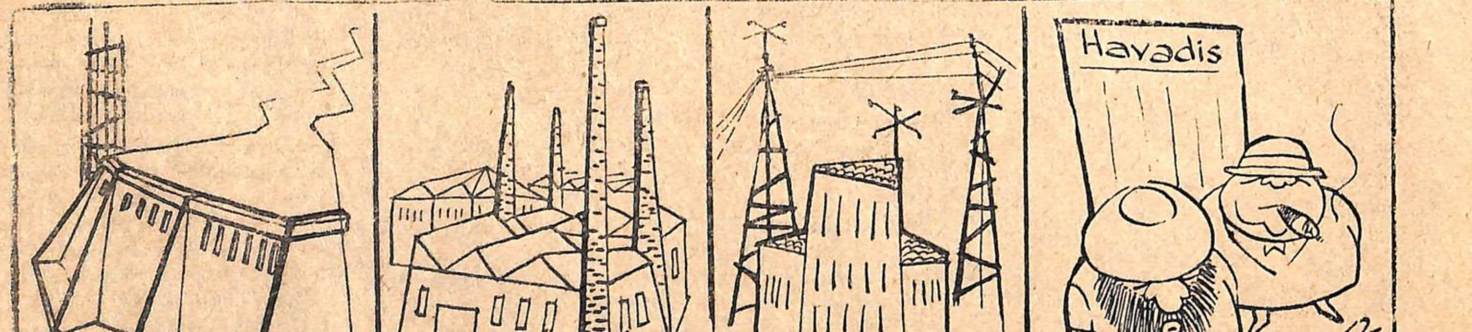

D. P. nin KALKINMA HAMLELERİ!

DÜŞÜKLERE CEZA

Tef in büyük anketi — HAZIRLIYAN: BEDRİ KORAMAN

Özcan Tekgül

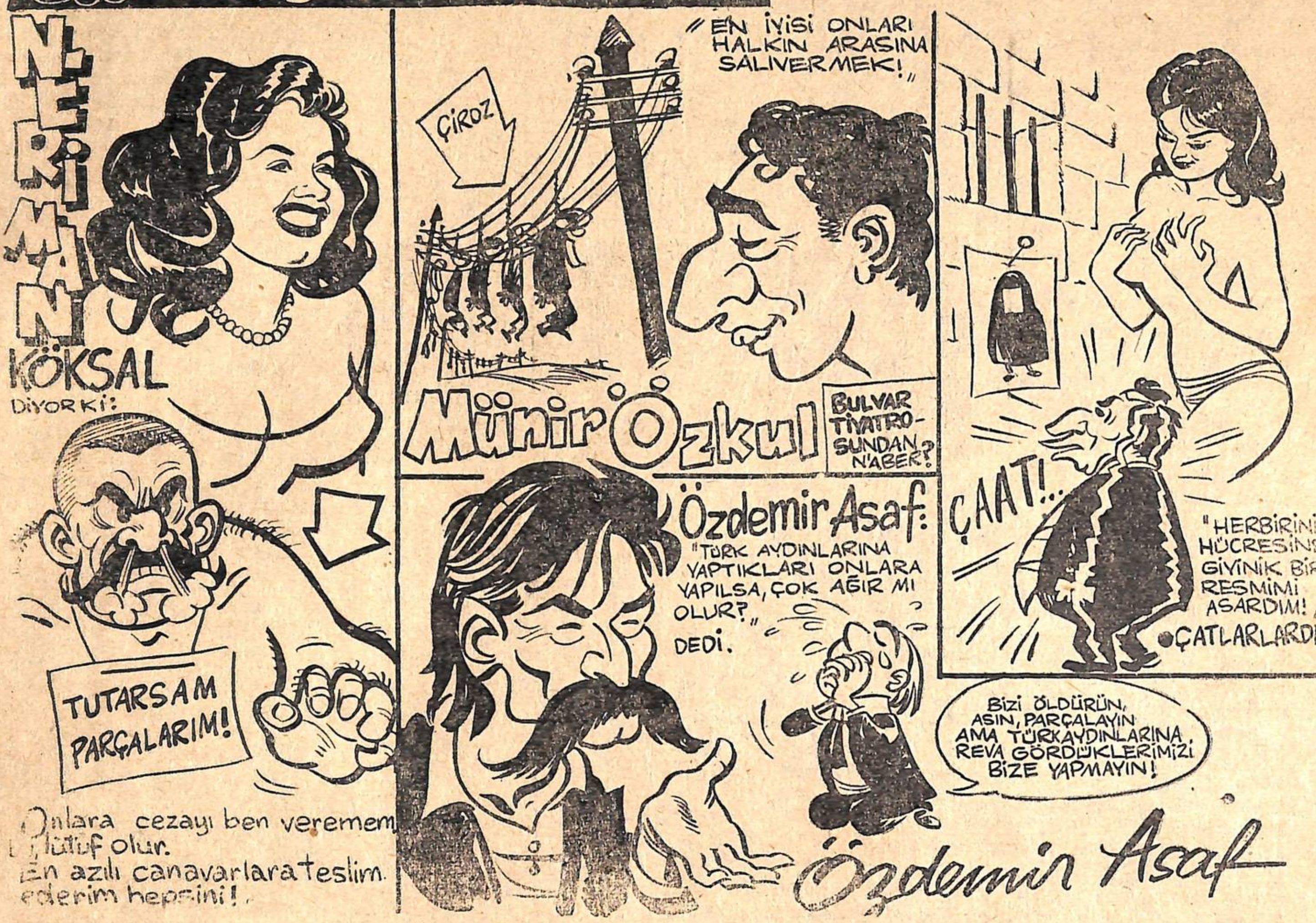

yanırın. Çünküm siz akıllısınız. Ama bir yavmur yavar da, tarla elden gittikten başka, bir de Dayı alay ederse, o zaman gahrımdan ölürün. Gafasızın alayı çekilmez!

Dokuzuncu ayın ortasında bir gece gökyüzü deliniverdi.

Şıkırtıyı duyan, don gömlek dışarıya fırladı.

— Bildi be!

— Sahi de bildi.

— Vay, bubasının canına!

İzzetten gayrisi ovanın yolunu tuttu. Dayı, sadece camdan bakmakla yetiniyordu. Tarlası yoktu ki, koşsun!

İzzet, Dayının penceresine gitti:

— Gonuş, gonuş! Günün!

Dayının yüzü, pişmiş ayva gibi kırış kırış olmuştu. Ağlıyor mu, yoksa camdan süzülen yağmur suları mı öyle gösteriyor, orası anlaşılmıyordu.

★

Dayı, Aşağısalakların ermişi oldu.

Yalçın KAYA

GARSON — NE KIZIYORSUNUZ BEYİM.. ALT TARAFI BİR SİNEK, NE KADAR ÇORBA İÇER?„

SIRA GELSİN

Çok cimri bir adamı düğüne çağırdılar. Fırsattır diye oğlunu beraber götürdü. Bol yemekleri gören çocuk pek sevindi. Lokmanın birini ağzına atarken, ötekini bir eliyle, üçüncüsünü öteki eliyle yakalar dördüncüsünü de göz hapsine alır. Yanında oturan babası kulağına eğilir:

— Oğlum, göreyim seni, yarınki, öbürgünkü yiyeceğini de çıkar.

Çocuk hemen cevap verir:

— Dur, baba, acele etme, evvelâ dünkü evvelki günkü hakkımı yiyeyim de ötesini sonra düşünürüz.

NE KABAHATİ VAR?

Hizmetçi kız gebe kalınca hanım küplere bindi. Bağırdı, çağırdı, kızı evinden kovdu. Kız iki gözü iki çeşme yalvarıyordu:

— İnsaf edin, acıyın bana. Halden anlamanız lâzım, siz de gebesiniz.

Hanım tersledi:

— Utanmaza bak, ben gebeysem beydendir.

Kız gene yumuşamadı.

— İyi ya, işte, ben de beyden gebeyim! dedi.

Diyarbakır
George Sand ve Ahmet Vefik paşa gibi ben de yengeç burcunda doğdum. Bu yüzden müziğe karşı hiç kabiliyetim olmadı ama bir Moliere aşığı olarak gözlerimi mizahi dünyanıza açtım
Küçükken pek yaramaz olduğumu sonradan annem ve komşularımdan öğrendim...
Daha ilkokulda öğretmenler dehamı anladılar ve benimle özel olarak ilgilenmiye başladılar
KOPYALIK
Ortaokul ve Lisede zeki bir öğrenci olduğum için sınıfları kolayca geçtim durdum.
Genç bir üniversiteli olduğum zaman bütün kızlar arkamda idi...
VATAN CEPHESİ
mülemre mutlak itaat
ANAYASA KÜRSÜSÜ
Hukuk fakültesinde okurken mizah kabiliyetim iyice gelişti...
THEATRE
PRS
Sonunda dayanamayıp işi karikatürcülüğe vurduk.
Ataç öldükten sonra derhal boş kalan eleştirmeciliği deruhte ettim.
Zevklerime gelince; renklerden nefret eder zeytinyağlı yemeklere bayılırım. Alkol denizlerinde yüzmek en kral zevkimdir.
Kadın denilince aklıma mesire yerleri gelir nedense...
DEMOKRASİ HATIRASI
Adımın FERİT olmasına rağmen Suzan ve Ayhan hanımlarla hiç bir münasebetim olmamıştır.
Benim adaşlar nedense damat Ferit paşadadan beri forsumu kırar dururlar. Kerata Menderes de hep Ferit karılarına asılırmış meğerse... Adımız karışmışken romancı Suzan Süzeni eleştirivereyim bari...
— Bak nasıl japonlar kalkındı
— çok geriyiz çok
— kalkınma otobüslerle olur!
— ahlak bozuldu efendim
— Nerde eski plaklar
— öğretim ile
— müzikle
Türkiyenin kalkınması ile çok yakından ilgilenirim. Kahvelerde toplanan aydınlar ülkemizi derhal kalkındırırlar. Ortaya atılan fikirler bir karikatüristin en zengin ilham kaynağıdır...
Bugün yalnızca ev arayan bir vatandaş olarak sokakları arşınlayıp duruyorum....
KİM KİMdir?
Ferit Öngören

Tef Tef'i Tef'e ALDI

Bir Diyalog

— Tef dediğin zilli olur, hani senin zillerin?

— Bende ki ziller değme tef'de bulunmaz.

Nasıl şeymiş onlar?!

— Tefe aldıklarımın hepsi..

— Kim onlar?

— Sâbıklar işte...

— Sâbıklar dediğin de kim?

— Sâkıtlar..

— Sâkıt da ne demek?

— Düşükler cânım..

— Bir düşüklerdir gidiyor..

— Yahu, sâbık sâkıt düşükler yok mu, işte onlar..

— Düşük, müşük neyse, adını koy şunların..

— Celâl, Ednan, Refik, Zorlu, Samet, Mamet..

— Hah şöyle, hizaya gel. Demek senin tefinin zilleri bunlar..

— Bunlar ya..

— Bana bak!

— De buyur.

— Senin bu zillerin var, a..

— Var.

— Bu zillerin sesi pek birbirine karışmış..

— Hepsi birden çalıyor... da!

— Teker teker çaldır ş unları..

— Tek çalmaz onlar, topu birden çalar.

— Tekle!

— Tekliyemem, alışkanlık, kudurganlıktan beterdir der - ler..

— Tekle!

— Tekliyemem. Tefe bir dokundum mu hepsi birden çalıyor.

— Sana bir şey sorayım.

— Sor hele!

— Davul - zurna bilir misin sen?

— O bizim milli gürültümüz dür.

— Ya, sivri sinek saz?

— O da bizim Ata - sözümüz..

— Ata sözü dinlesende davul - zurna gürültüsü yapmasan!

— Yâni - Anlayana sivri sinek sâz - yeter mi demek istersin?

— Ya! Öyle demek isterim.

— Nasıl yapayım bu işi dersin?

— Neydi senin zillerinin adı?

— Sâkıtlar mı?

— Bırak şimdi sâkıtları, düşükleri, çürükleri.. Say adlarını şunların!

— Celâl, Ednan, Refik, Zorlu, Samet, Mamet...

— Şu zillerden birini ele alalım, örneğin Celâl.. Şıkırdat şunu!..

— Ben komitacıyım, sen komitacısın, o komitacı..

— Görüyorsun, zurna.. Alalım Ednan'ı. Salla şunu!

— Ben sâbık olmazsam, sen sabık olmazsın, o sabık olmaz.

— Görüyorsun, bu da davul. Alalım Refigi. Salla şunu!

— Alman odalık, Alman mürebbiye, Aman Alman gızı..

— Hem davul, hem zurna, geç! Salla Zorluyu!

— Ben yüzde yüzüm, sen yüz de onsun, o yüzde bir...

— Salla Samedi!

— Ben şirketim, sen şirketsin, o şirket!

— Salla İleri'yi!

— Nafiayım, Maarifim, İleri..

— Sustur şunu! Salla Yardımcı'yı!

— Maarifim, Adliyeyim, Nafia...

— Sustur! Görüyorsun ya senin zurnalarında peşrev bile yok! Neydi zillerinin adı?

— Sâbık..

— Geç sâbıkı, düşükü, müşükü.. say adlarını şunların!

— Celâl, Ednan, Zorlu, Samet, Mamet.

— Celâl'i de ben sallayayım, bak ne diyor..

— Ne diyor?

— Tenkil.

— Eski hikâye..

— Adnanı sallayayım da gör!

— Salla bakalım!

— Suzan!

— Bu da eskidir.

— Ferhan!

— Çok eski..

— Çocuk.

— Ne çocuğu?

— Cenin.

— Ne Cenini?

— Öldürülen Cenin.

— Hah bak bu yeni.

— Demek senin tefe bir zil, bu zile de yeni bir ses bulduk.

— Bu zili çok salladılar.

— Sen de salla!

— Uyusun da büyüsün ninni..

— Büyümez, ölü.

— Kim öldürmüş?

— Adnan.

— Vay, kaatil Ednan..

— Hem de yeni doğmuş çocuk kaatili..

— Masûm kaatili..

— Masûm kaatili ya..

F. ALEV

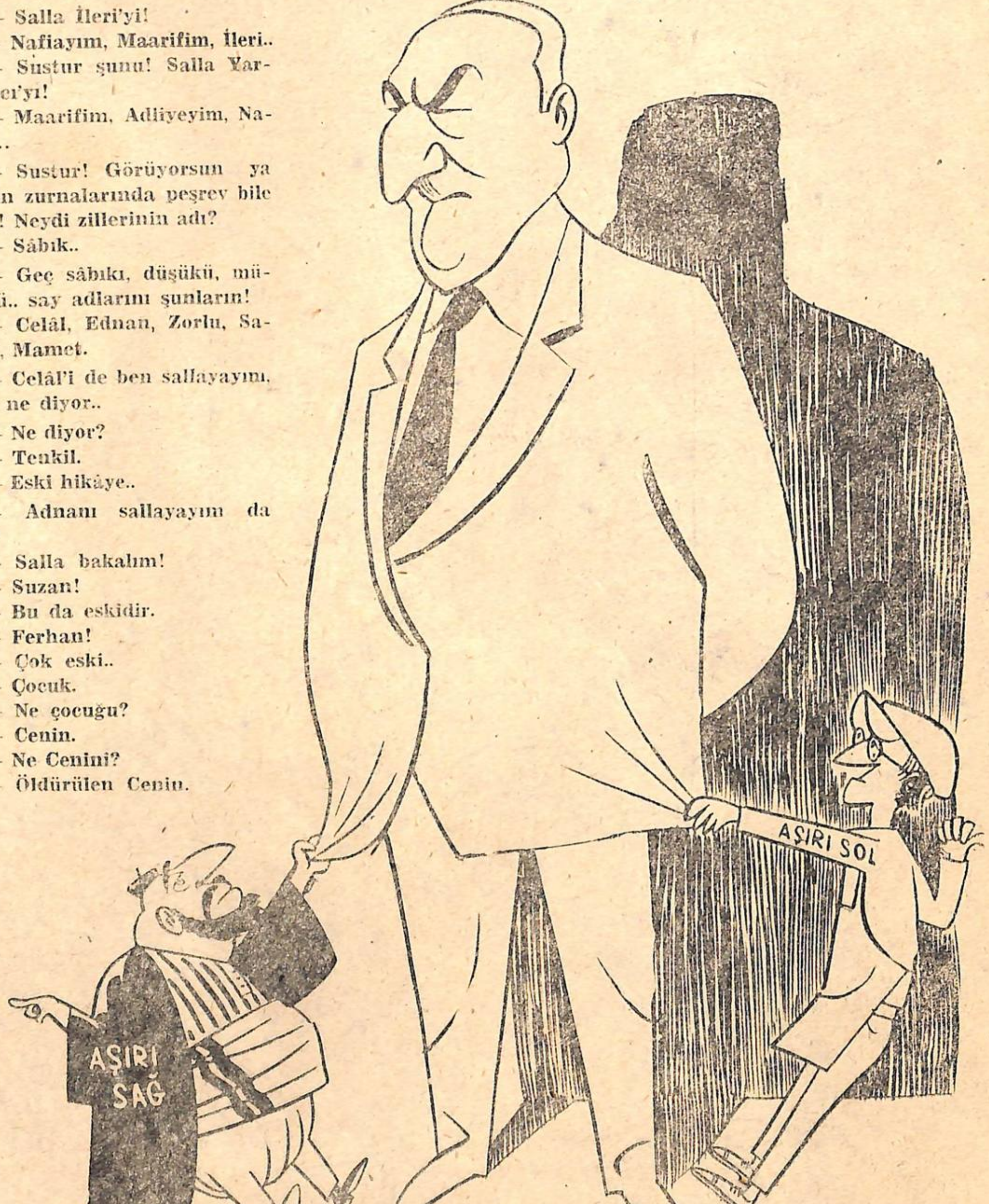

GÜRSEL — BENİM SAĞIM, SOLUM YOKTUR HA!..

İKİ POLİS GELDİ.. TOKYO KATİLİ REFİĞİ ARIYORLAR
BURASI TİYATORA DEEL, POLETİKA SAHNESİ.. HAYDİ GELDİĞİNİZ YERE!
ARAMIZDA GEÇENLERİ KİMSE BİLMESİN EMİ GIZ.
KARACA
BASMACI
LÜKÜS HAYAT LÜKÜS HAYAT.. YAT KEYFİNE YAN GEL DE BAK!
PANTOLONUNUZ DÜŞÜYOR BEYFENDİ KEMER'İNİZ NEREDE?
İŞ BÜROSU
V. KUTLU
AĞA
ZAM, ZAM, DA ZAM, ZAM. ZAM.
VELED-İ ZİNA
YOBAZ

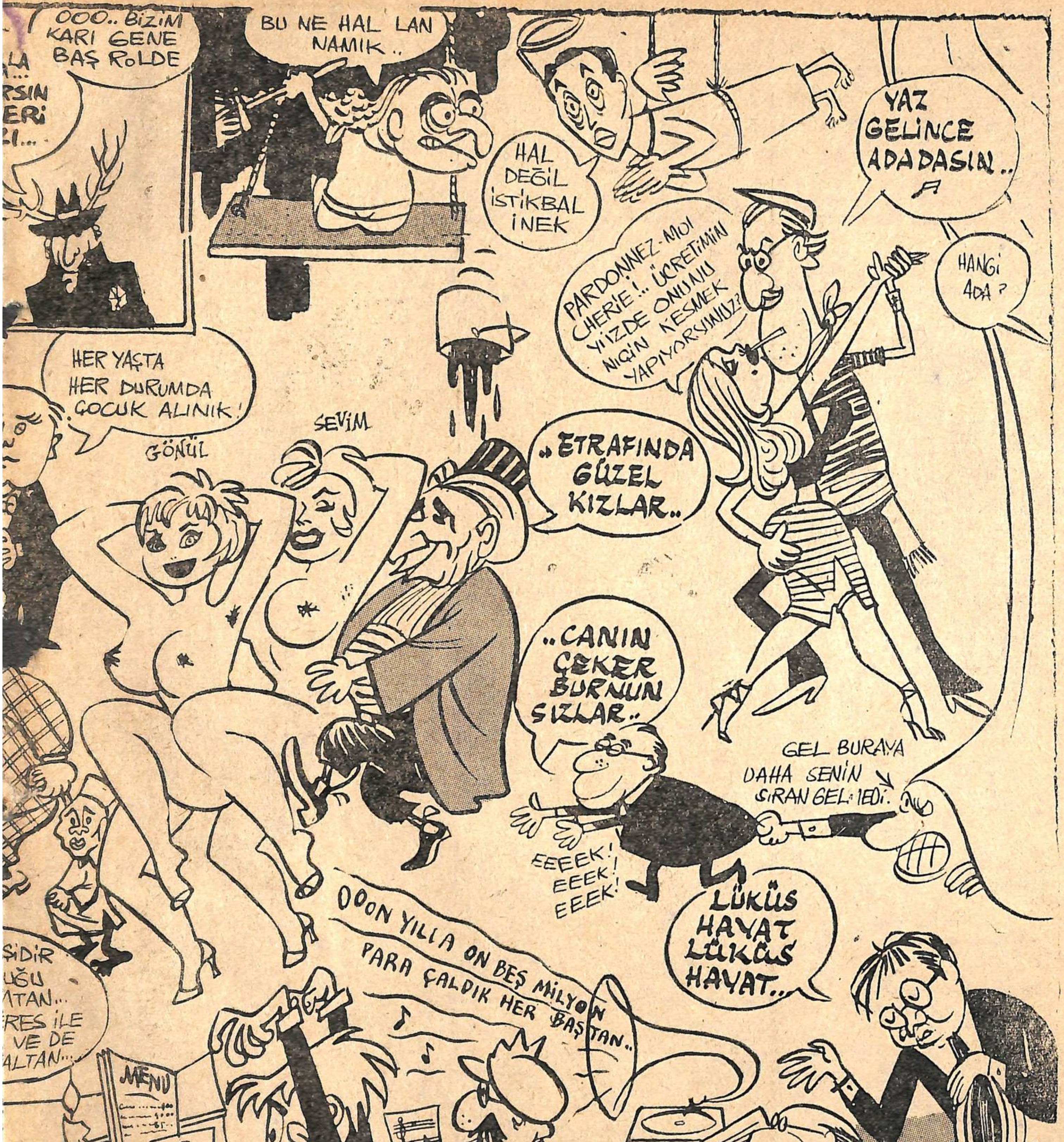

LDI: OPERET...

Ali ULVİ ★ Bedri KORAMAN ★ Oğuz ARAL ★ Suat YALAZ

PERDELER AÇILDI: OPERET...

Ali ULVİ ★ Bedri KORAMAN ★ Oğuz ARAL ★ Suat YALAZ

İNSANOĞLU TERSTİR

AZİZ NESİN

Muhterem efendim,

Cihat Bey hakkında benden her hususta bilgi soruyorsunuz. Onun karakteri, namuslu adam olup olmadığını, aile hayatını, kendisine güvenilip güvenilemiyeceğini benden öğrenmek isti - yorsunuz. Mektubunuzda «Cihat Bey'i sizin kadar yakından tanıyan kimse olmadığı için, doğrudan doğruya size müracaatı uygun bulduk. Bu meselenin aramızda sır olarak kalmasını rica ediyorum. Cihat Bey hakkında vereceğiniz bilgi bir vatan vazifesidir» diyorsunuz.

Bunu çok iyi takdir ediyo - rum efendim. Bir vatan vazifesi olarak telâkki ettiğim bu işi elimden geldiği kadar yapmağa çalışacağım.

Evet, bendeniz, on yıl müd - detle Cihat Beyin kalemi mahsus müdürlüğünde bulunduğum gibi, onun ev, aile ve hususî hayatında da en yakın adamı ve mahremi esrarı idim. Elbette Ci hat Beyi herkesten iyi tanırım.

Bununla beraber, ben Cihat Bey için, doğru sözlü, yahut yalancı, namuslu yahut namussuz, hırlı yahut hırsız, çalışkan yahut tenbel diye bir şey söyliyemiyeceğim. Zira Cihat Bey hakkında katî bir hüküm vermek, bendeniz için çok zordur beyefendi. Ancak, zâtıâlinize bazı vakalar anlatayım, o zaman siz kendiniz Cihat Bey hakkında bir hüküm veriniz. Bu anlatacaklarım Cihat Bey'in bizzat kendisi hakında verdiği hüküm lerdir.

Bilirsiniz, Cihat Bey'in ben - den hiç bir ayrısı gayrısı yoktu. Daha yeni kalemi mahsus müdürü olduğum günlerdeydi. Birgün, bir arkadaşı geldi. Şurdan burdan konuşulurken, o arkadaşı Cihat Bey'e söz arasında, az çalıştığını, keyfine düşkün olduğunu söyledi. İşleri yürütebilmesi için çok çalışması gerektiğini anlattı. Evvelâ bu sözleri gülümsiyerek dinleyen Cihat Bey, derken birden kızdı, arkadaşına,

— Kiiim? Ben mi az çalışıyorum? diye bağırdı, ben gecemi gündüzüme katarak çalışırım arkadaş. Ben bir işe sarıldım mı, mutlaka hakkından gelirim. Anladın mı sen? Benim kadar çalışkan az bulunur. Helâda bile, vaktim boş geçmesin diye ya gazete, ya kitap, ya da bakanlığın emirlerini okurum. Çalışmaktan geceleri uykuya üç - dört saat ya vaktim olur, ya olmaz. Hayatımda birgün bile izin almış değilim. İş yüzünden çoluğumu çocuğumu bile ihmal etmişimdir. Pazarları bile çalışı - rım. Ben var ya ben... Ben dünyanın en çalışkan adamıyım. İş ten güçten karımı alıp bir kere bile sinemaya tiyatroya götüremiyorum. Yazlar gelip geçer, bir kere bile denize girememem. Ne den? Hep çalışmaktan işte...

Bu yolda belki yarım saat hiddetle konuştu. Bu konuşmasının üstünden bir hafta kadar geçmişti. Bir gece, yaz gecesi tarasta oturuluyordu. Arkadaşı Cihat Bey'e,

— Çok çalışıyorsunuz, dedi.

Cihat Bey, cevap vermeden gülümsedi. Ondan sonraki ko - nuşma şöyle cereyan etti:

— Ama Cihat, bu kadar ça - lışma sıhhatin için zararlıdır.

— Yok... O kadar da çalışmıyorum ya...

— Yoo... çalışıyorsun, haddin den fazla çalışıyorsun...

— Yok canım, ben çalışkan bile sayılmam.

— Aman ne diyorsun, ben senin kadar çalışkan adama hiç rastlamadım.

— Değil vallahi... Ben çalış - mam yahu... Boyuna dalga geçerim.

Cihat Bey böyle söylerken, oturduğu şezlongta geriniyordu. Arkadaşı,

— Bu kadar çalışma, dedi, Allah korusun sürmenaj olursun, beyin kanamasından gidersin. İş iş diye tutturmuşsun, çocuğunu, karını sıhhatini ihmal ediyorsun. Bu olmaz... Hakkın yok buna!

— Yahu sen ne diyorsun. Ben sultani tenbelim be!.. Benim gibi tenbel, arasan bulamazsın... Dünyanın en tenbel adamıyım. Sen bakma, ben çalışır gibi görünürüm ama, hiç bir işe elimi sürmem... Benimki hep dalga... Anladın mı, ben tenbellerin şahıyım...

İşte muhterem Beyfendi, Cihat Bey tenbel mi, yoksa çalışkan mı, onun kendi sözlerine bakarak, zatıâliniz hükmünüzü veriniz.

Birgün de hiç unutmam, yine bir arkadaşı ona,

— Bu kadar fazla içme, sonu fena olur, alkolik olursun... demişti.

O da,

— Ben ağzıma içkinin damlasını koymam, sen ne diyorsun kuzum, demişti, kırk yılda bir ziyafete gitsem, ya da bizim eve yemeğe misafirler gelse, âhengi bozmamak için, yalandan içer - miş gibi yaparım, ama içmem... Ben daha rakının tadını bilmiyo rum. Bu yaşıma geldim, viski tatmadım. Bir kere bira içecek oldum, az kalsın kusuyordum.

Yine başka birgün bir dostu onunla şöyle şaka etmişti:

— Senin mevkiine gelmiş bir adamın içki almam demesi ayıp tır. İnsan içmeli ve içkiye dayanmalı. Bir kadeh içsen ölmezsin ya... Seninki yobazlık...

Cihat Bey bağırmıştı:

— Ne? Kim? Ben mi? Ben içmiyorum öyle mi? Sen onu affet mişsin. Yahu ben on yaşından beri içerim be... Rahmetli peder, sabah kahvaltısında kızarmış ekmeği şaraba banar da bana yedirirdi. O zamandanberi içe - rim. Sabahtan başlarım, gözü mü açar açmaz... Anladın mı? Bakma ağzımın kokmadığına... gündüzleri votka içerim de ondan. Akşamları, iki büyük şişe kulüp rakısı içmezsem uyuyamam arkadaş. Sen ne diyorsun yahu... Uykumun arasında içim yanar yanımda sürahi dolusu rakı vardır. Lıkır lıkır içerim. Kim? Ben mi içmem? yahu, hızımı alamam da, gık derim, rakıyı başımdan dökerim be...

İşte muhterem efendim, Cihat Bey hakkındaki hükmü, onun kendi sözlerine bakarak, zatiâliniz veriniz.

Birgün de hiç unutmam, bir toplantıdan önce, arkadaşlarından biri benim yanımda,

— Cihatcığım, kusura bakma ama biraz mübalağalı konuşuyorsun, dedi.

Cihat Bey gülümsedi. Bunun üzerine arkadaşı,

— Fazla atıyorsun.. dedi.

Cihat Bey,

— O kadar da değil... dedi.

Arkadaşı,

— Yalanın ne lüzumu var yani... dedi, sık sık yalan söylü - yorsun...

Cihat Bey kızdı:

— Ne? Ben mi yalan söylüyorum... Ben ha!.. Efendi, kendine gel! Ben, hayatımda... yalan söylemiyeyim, yirmi üç yaşından sonra bir kere bile yalan söylememişimdir. Beni, anladın mı beni, idam sehpasına götür - seler, yalan söyletemezler. Ben... hayatım uğruna olsa, yalan söylemem. Bu yüzden neler kaybettim, biliyor musun?.. Eğer birazcık yalan değil, yanlış söylesem, şimdi neler olurdum. Ama doğruluk uğruna her türlü menfaati feda etmişimdir.

Aradan kısa bir zaman geçti. Bir pazar günü Cihat Beyin evin deyiz. Misafirlerden biri,

— Beyefendi, dedi, gördüm ama, sizin kadar doğru adam görmedim. Öldür Allah, doğruluktan ayrılmıyorsunuzdur.

Cihat Bey önce sesini çıkarma dı. Ama adam,

— Bu kadar da doğruluk... dedi, iyilik için insan arada bir olsun... Ama siz ölseniz bile...

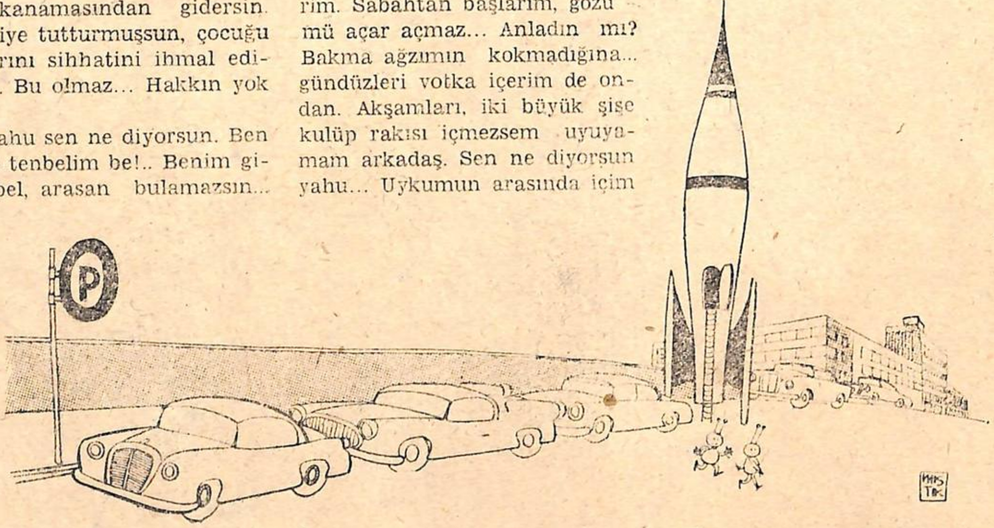

Cihat Bey,

— Yooo... dedi, ben sizin zannettiğiniz gibi «Merhaba Körkadı!» diyen doğruculardan değilim. Ben bir yalan söylerim, pir yalan söylerim... Anladın mı? Tek ayak üstünde seksen yalan söylerim de kimsenin ruhu duymaz. Öyle bir yalan söylerim... Hem de nasıl?.. Kırk yalan söylemediğim gün iştahım kaçar... Hatta, o gün yalan söylemezsem, cinsi kudretim zafa uğrar. Ben, su içer gibi yalan söylerim birader...

İşte böyle beyfendi... Şimdi siz, Cihat Bey hakkında kendiniz hüküm veriniz.

Bir gün de, «H...» Bey geldi. Beni dışarı çıkardılar. Ne konuştuklarını kapı arkasından dinledim. «H...» Bey, Cihat Bey'in nüfuzunu kötüye kullandığını, hatta suiistimal yaptığını söyleyince, Cihat Bey, yumruğunu masaya vurarak.

— Beyfendi, diye bağırdı, ben on para yemem. Alnımın teriyle, namusumla yaşarım. Ben... Ben, bugüne kadar devlet malından haksız bir iktisapta bulunmadım. Ben...

Bu konuşmadan bir ay kadar sonraydı. Karısı,

— Evet, harama el uzatmamalı ama, dedi, senin kadar da olmaz artık... Makam arabasına bir kere bile bizi bindirmedin. Devlet kâğıdına mektup bile yazmazsın. Kavak gibi doğruluk da olmazki...

Bunun üzerine Cihat Bey karısına ne dese iyi...

— Hanım, hanım, ben bu evi maaşla mı idare ediyorum sanıyorsun... Nah sana! Maaş senin berber parana, parti masrafına yetmez be... Ben karıncayı ş'aparım da belini incitmem. Sen öyle mi zannediyorsun!.. Ben, ben var ya ben, deveyi hamutu ile yutarım da kimsenin ruhu bile duymaz.

İşte Beyfendi, Cihat Bey böyle bir adamdır. Hırsız mıdır, değil midir, zatıâliniz karar veriniz.

Birgün de hiç unutmam, bir eski mektep arkadaşı, burada yazılması doğru olmayacak şekilde, Cihat Bey'in karısı ve kızı için bazı şeyler söyledi. Cihat Bey'in hiç böyle kızdığını görmedim.

— Arkadaş, ben namus için yaşarım, diye bağırdı, ben... namus için kan dökerim. Birisi benim namusuma yan baksın, hele bir... Ben, bir pire için bir yorgan yakarım...

Zorla teskin ettik. Bundan altı - yedi ay önceydi, birgün bir gazinoda içiyoruz. Ordakilerden biri Cihat Beyin namuslu bir ev babası, ahlâklı olduğunu ballandıra ballandıra anlattı. O kadar anlattı ki, Cihat Bey,

— Hadi ordan be... dedi, ben her şeyi biliyorum ama, göz yumuyorum. Karımın da kızımın da ne bok yediklerini ben bilirim. Ben boynuzlunun biriyim be...

İşte böyle beyfendiciğim, Cihat Bey de zatiâliniz gibi bir insandır. Artık onun hakkındaki hükmü zatiâlinize bırakıyorum. Vazifemi yapmış olmanın saadeti içinde ellerinizden öper en derin hürmetlerimi arzederim.

Aziz NESİN

— TELSİZCİ Mİ?.. İŞTE BOĞULAN TELSİZCİ İDİ, KAPTAN BEY!..

BİR TARİF

Meşhur çapkınlardan birine sordular:

— Namuslu kadın kime derler?

Cevap verdi:

— Kocasiyle benden başkasına yüz vermeyene...

DELİL

Avukata bir kadın müracaat ederek kocasından ayrılmak istediğini söyledi. Avukat sordu:

— Boşanma sebebi?

— Bana ihanet ediyor.

— Elinizde delil var mı?

— Tabii. Oğlumun babası bile değildir.

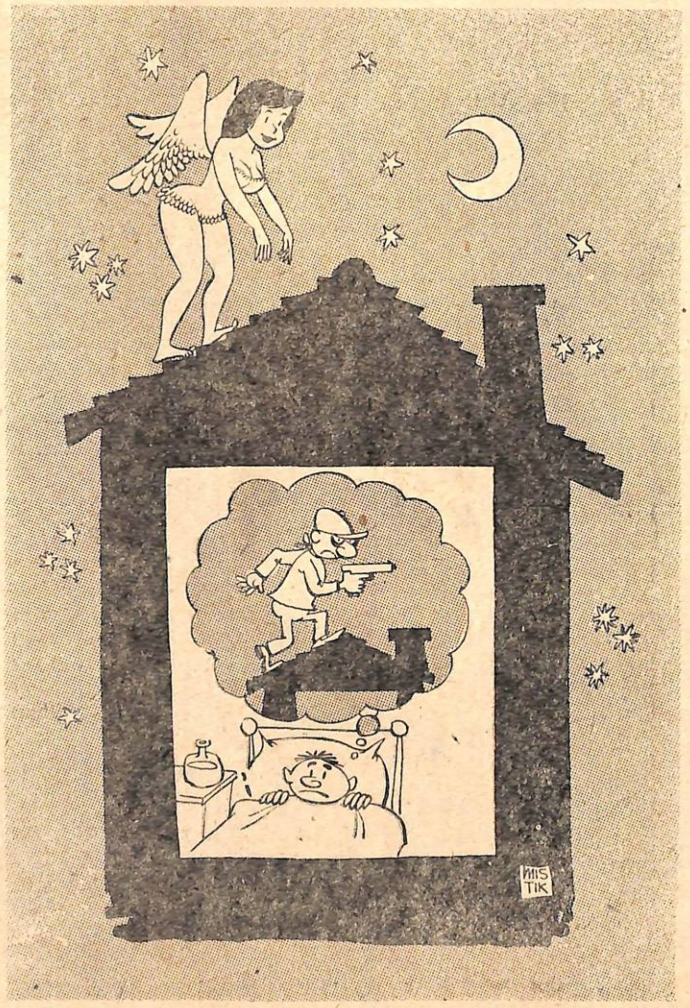

YAZISIZ

bunu? DUYDUNUZ MU

GARİP BİR EVLENME

Ünlü balık adamlardan Selâhaddin bir deniz kızına delice aşık olmuştu. En sonunda gençler evlenmeye karar verdiler. Fakat arada öyle acaip bir durum vardıki sormayın. Selâhaddin suyun dibinde onaltı saat kalabiliyor, sekiz saat karada yaşıyordu. Deniz kızı ise sekiz saatten fazla karada yaşayamıyordu. Geri kalan sekiz saatte karısı karaya çıkıyordu.

İki sevgili durumu böylece idare ederken Selâhaddin başka bir kızla dalga geçmeye başladı. Kocasının denizin dibine inmediğini, dolayısiyle ihmal edildiğini anlayan deniz kızı Selâhaddin'den hemen ayrılıp, bir torik balığı ile evlendi.

Le Marin'den

bilmece

Elimizde bir perde kornişi vardı. Mezurayı alıp ölçtük. Tam 2.65 en geldi. O sırada İrfan gelip kornişi bir daha ölçtü, bu sefer 2.82 cm. geldi.

Bu nasıl oldu?..

CEVAP

Biz yanlış ölçmüşüz. Kornişin boyu İrfanın ölçtüğü kadardı.

★

YARIM İTİRAZ

Delikanlı ihtiyar annesine takılıyordu:

— Anne sana bir kutu akide şekeri mi getireyim, yoksa seni kocaya mı vereyim?..

Kadıncağız içini çekti:

— Annende şeker yiyecek diş mi kaldı?

ÇOCUKTAN AL HABERİ

YAZAN: Guareschi

Venedik, Venedik'tir. Bunu herkes bilir. Turistler için hazırlanmış bir kataloğu bir coğrafya kitabını açıp da bakmak, bu konuda fikir edinmenize yetecektir. Margherita da Margherita'dır ama, herhangi bir katalog onun hakkında fikir veremez. Kendisini, ancak bazı olayların hikâye edilmesiyle tanıyabilirsiniz. Bundan birkaç gün önce bir akşamdı. Ben, çalışma odamdaki divana boylu boyunca uzanmış biraz kestirmeye çalışırken, Margherita da radyonun yakınında dikiş dikiyordu. Birden Albertino içeri girdi. Annesinin mezurası elindeydi. Alnımda saçlarımın bitim yerinden, ayaklarımın ucuna kadar boyumu ölçtü ve hiç konuşmaksızın çıkıp gitti. Az sonra tekrar geldi, bu sefer omuzlarımın genişliğini ölçtü. Üçüncü defa geldiği zaman, iyiden iyiye meraklandım. Ellerimi ve bıyığımı dikkatle inceledi. Gözlerimi ve kulaklarımı saydı. Elindeki küçük deftere bir takım notlar aldı. Gözlerimin, kulaklarımın ikişer tane olması, onu hayal kırıklığına uğratmış gibi idi. Fakat ağzımın ve burnumun sadece bir tane olması, alnımdaki üç kırışık, onu hafifçe ilgilendirmişti.

Albertino bu işlerle meşgulken, ben uyuyor numarası yapıyordum. Margherita'nın yüzünü tetkik ettiğini, gene bir takım notlar aldığını, kirpiklerimin arasından kolladım. Sonra, onun oturduğu yerde, sandalyeden zemine kadar olan mesafeyi ölçtü. Bütün bu işleri tamamlayınca tekrar odadan çıktı... Aradan on dakika geçmeden Margherita da odadan çıkmış, biraz sonra elinde bir tabaka kâğıtla yanıma dönmüştü. Bir şey söylemeksizin kâğıdı bana uzattı:

EDEBİYAT ÖDEVİ KONUSU: ANNE VE BABANIZIN TANIMLANMASI...

«Annem ve babam iki kişidir. Babam 1.66 M. boyunda (yatarken), annem ise bir sandalyede otururken ve elleri meşgulken 1.28 M. uzunluğundadır. Babamın 1 ağzı, 2 kulağı, 2 gözü ve alnında 3 kırışığı var. Burnu 1 tane, burun delikleri de 2 adettir. Burun deliklerinin altında bulunan bıyığı 14 santim uzunluğundadır.

Ailemi (babam da dahil) severim.»

Margherita düşünceli düşünceli bana baktı. İçini çekerek:

— Babamın yatarken, annemin de oturur durumda boylarını hiç bir zaman ölçmemiştim, dedi. Üstelik babamı tanımlamaya kalkışacak olsam, bıyığının uzunluğundan bahsetmek aklımdan bile geçmezdi. Çocuğumuz, bizlere bir gözlemcinin soğuk, inleyici gözleriyle bakıyor.

— Albertino küçük çocuktur, diye karşılık verdim. Gelişmesi için henüz çok vakit var.

Şüpheci bir tavırla başını salladı:

— Büyüyünce daha çok şey öğrenecek. «Babamın şu kadar kilo ağırlığı, annemin de şu kadar santimetre kare yüzölçümü var» diye yazacak. Yeni nesil, ölçüsüz derecede maddeci. Öldüğümüzde, sadece tabutlarımızın geometrik şekli ve ölçüleri ile ilgilenecekleri muhakkak. Yahut da mezarlarımızın derinliğinden bahsedecekler...

Margherita çok alçak sesle konuşuyordu. Bu esnada, kapı açıldı. Düşes üzerinde pembe bir pijama ile içeriye girdi.

— Uyuyamıyoruz, dedi.

Margherita:

— Biz de, diye cevap verdi. Fakat aynı sebep yüzünden olduğunu sanmam.

Düşes:

— Yarın yapılacak işlerim var, diyerek sözlerine devam etti. Yeşil mendilimin yıkanması lâzım.

Margherita, Venedik'e bir seyahat teklifini ortaya atınca, biraz konuştuk. Sonunda, bu hususda karara vardık...

Venedik'e gittiğimizde, Margherita 36 tane kartpostal aldı ama, bunlardan 34 tanesini gönderdikten sonra, listede kartpostal gönderilecek kimsenin kalmadığını gördük.

Bu sefer yeni bir meraka kapılmıştı.

— Böyle durumlarda, başkalarını kendimizden daha çok düşünüyoruz, dedi. Neden kendi kendimize kart göndermeyiz sanki?.. Meselâ, kartlardan birisini ben sana, ötekini de sen bana gönder. Eve gidince, başkalarının bizi düşündüklerini görür ve bundan memnun oluruz.

TAŞ DEVRİ:

— Bu giyeceklerin de modası geçti artık!..

Meseleyi onun düşündüğü gibi hallettikten sonra, dikkatimizi Venedik denilen şehire çevirdik. Gün harikûlade güzeldi. Bu güzel günde, Venedik dünyalara değer bir görünüşteydi.

Margherita bir yandan da çocuklarla ilgileniyordu. Düşes kolayca memnun olacak bir yaradılışta idi. Fakat Albertino daha karışık bir meseleydi. Herşeyi bambaşka bir gözle görüyor, kendi değerleriyle ölçüyor, kendi fikirlerinin ve düşüncelerinin dışında bir doğru olabileceğine inanmıyordu...

Tren istasyonuna gitmek için gondola bindiğimizde, Margherita içini çekti ve:

— Venedik, ah Venedik, dedi. Buradan gitmekle asla Venedik'ten ayrılmış olmıyacağız. Bu şehir, hayatımızın bir parçası oldu...

Eve döndüğümüzün ertesi günü, Venedik'ten bir kartpostal aldım. Bunu gönderenin kim olduğunu düşünüp durdum ama, bir türlü bulamadım. Neden sonra, Margherita:

— Nerede olursam olayım, daima seni düşünüyorum, deyince işin aslını hatırladım da içim rahat etti. Yoksa, meraktan ölecektim.

— Sen de benim kartımı aldın mı? diye sordum.

— Hayır, dedi.

Bir gün sonra öyle yemeği için eve gittiğim zaman, Margherita:

— Hain, diye beni karşıladı. Hâlâ kartın gelmedi.

— Doğrusu anlıyamıyorum. Kartları beraberce göndermiştik.

Omuzlarını silkti.

— Herneyse, mesele sayılmaz bu...

Üçüncü gün akşam, Margherita'nın suratı büsbütün asılmıştı.

— Venedik'ten bir haber yok mu? diye sordum.

— Hayır...

Bundan sonraki perşembe ve cuma günlerini evden uzakta geçirdim. Cumartesi günü eve döndüğüm de, Venedik'ten kartın hâlâ gelmemiş olduğu kolayca anlaşılıyordu.

Kendikendime kızmaya başlamıştım. Fakat Margherita beni teselliye çalıştı.

— Bu konuda senin yapabileceğin bir şey yok ki, bütün kabahat posta idaresinde...

Pazartesi ve salı da geçti. Çarşamba sabahı, Margherita:

— Dün gece rüyamda seni ölmüş gördüm, dedi. Cesedini bir gölden çıkarıyorlardı. Üzerinde, postaya vermeyi unuttuğun bir kartpostal çıktı.

Doğrusu iyice kızmıştım.

— Ağır ol bakalım, diye karşılık verdim. Hakkımda bu kadar kötü şeyler düşünmen için

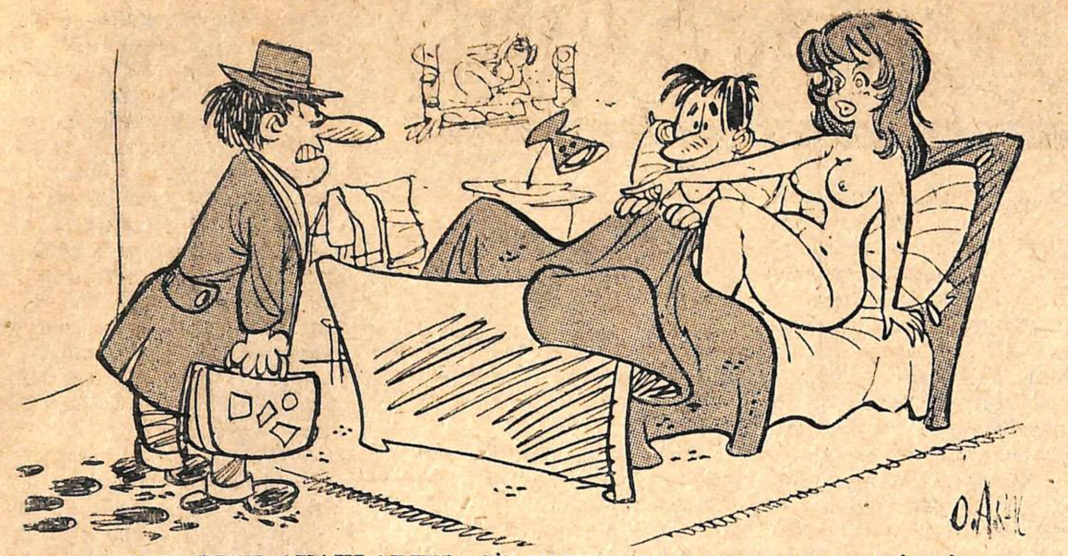

— BAK GENE AYAKLARINI SİL MEDEN YATAK ODASINA GİRDİN!..

ne yaptım sana?

Margherita biraz ileri gittiğini anlamıştı.

— Rüyalara inanacak değil ya, Giovannino?

— Eh, ne de olsa ben de insanım, dedim. Ölümden, hele kendi ölümümden bahsedilmesi hiç de hoşuma gitmiyor...

Ne yapacağımı bilmez haldeydim. Gazeteleri karıştırıyor, kötü haberler araştırıyordum. Margherita, benim huzura kavuşmam için:

— Bir de Venedik gazetelerini gözden geçirelim, teklifinde bulundu.

— Eğer orada boğulmuş olsaydım, gazeteler bu haberi yazarlardı, dedim. Hatta buradaki aşırı sol temayüllü gazeteler bile bana düşmanlıklarını bir kenara bırakır, ölüm haberime sütunlarında yer verirlerdi...

— Öyleyse içim rahat etti.

— Evet ama, benim etmedi. Ben, ölmüş olduğumdan değil, öleceğimden endişedeyim...

O akşam, posta kutusunu boşaltan Margherita, sevinç içinde yanıma koştu.

— İşte, dedi.

Kartpostalın yanlış bir adrese gittiği anlaşılıyordu. Dakikalarca bu karpostalı gözden geçirdik. Margherita:

— Sanki Sibirya'dan geri gelmişim gibi sevinçliyim, diye memnuniyetini açıkladı.

Ben de derin bir soluk aldım.

Bu esnada, mutfaktan doğru bir bağrışma yükseldi. Koştuk. Albertino, Düşes'i ölçmeye çalışıyordu...

— Kızkardeşim hakkında bir kompozisyon yazmam gerekiyor, diye durumu açıkladı. Ödevimin konusunu değiştirdim. Çünkü bir zamandanberi bizim yanımızda değilmişsiniz, hatta ölmüşsünüz gibi bir haliniz vardı.

Margherita ile birbirimize baktık...

KALBSİZ DE OLUR

Genç kadın, bir türlü peşini bırakmayan kıranta züppeye döndü:

— Bana bakın, beyhude peşimden koşuyorsunuz, kalbim başkasınındır.

Adam, müstehzi bir tebessümle genç kadının önünde eğildi:

— Esasen kalbinize kadar erişmek iddiasında değildim, güzelim!

***

BU KADAR OLMAZ

Victor Hugo'nun Hernani isimli faciasında Beşinci Charles'i öldürmek için bir kur'a çekilir ve bu kur'a Hernani'ye düşer. Bir gün tiyatrodan çıkanlardan biri yanındakine dert yanıyordu:

— Yahu, bu kadar da saçma iş olmaz. Üç gece üst üste bu piyesi seyrediyorum. Üçünde de kur'a çekiyorlar. Hep Hernani'ye düşüyor. Doğrusu tesadüf olur ama bu kadar olmaz.

***

NEDEN KORKSUN?

Harp esnasında Londra her gün bombalanırken ihtiyar bir ayyaşa niçin korkmadığını sordular:

— Oo, dedi, ne diye korkayım yahu! Hesap işi bu. Evvelâ düşman uçağı Manş denizini aşacak. Kolay iş değil bu. Sonra sahil barajımızı yaracak. Bu daha zor. Taymiş mecrasını bulması lâzım. Sonra Londra'yı keşfedecek. Londra'yı bulmak bu sisli havalarda değme babayiğidin harcı değil. Hadi Londra'yı buldu, bizim mahalleyi ne bilecek? Hadi bizim mahalle üstüne geldi diyelim, tam 87 numarayı nasıl nişanlıyacak. Hem farzedelim ki bombayı tam evin damına isabet ettirdi. O zaman da benim meyhanede olmıyacağım ne malûm!

seçme saçmalar

★ Eğer yalan olmasaydı, gerçeğin ne kıymeti kalırdı.

Alfred de Musset

★ Yalanı yalan olduğu için söyliyenler, yalan söylememiş olmazlar.

Haccacı Zalim

★ Yalancının gece lâmbası sabaha kadar yanar.

Edison

★ Size biri yalan söylediyse, o yalancı demektir.

M. Gerçeker

★ Yalan, söylendiği kadar söylenmediği zamanda kıymetsiz dir.

Ne lâf!

★ Faydalı yalanlar, faydasız yılanlara benzer.

Konfiçyüs

★ Yalanı kendine siper eden bir adam tam siper yapmıya mecburdur.

Lord Henri

★ Yalana «yalandan ne zevk alıyorsun?» demişler «sizi alâkadar etmez» demiş.

La Fontaine

★ İyi bir yalana herkes aldanır.

Hüsnü Zaim

★ Yalan olan yerde, talan olur.

6-7 Eylül

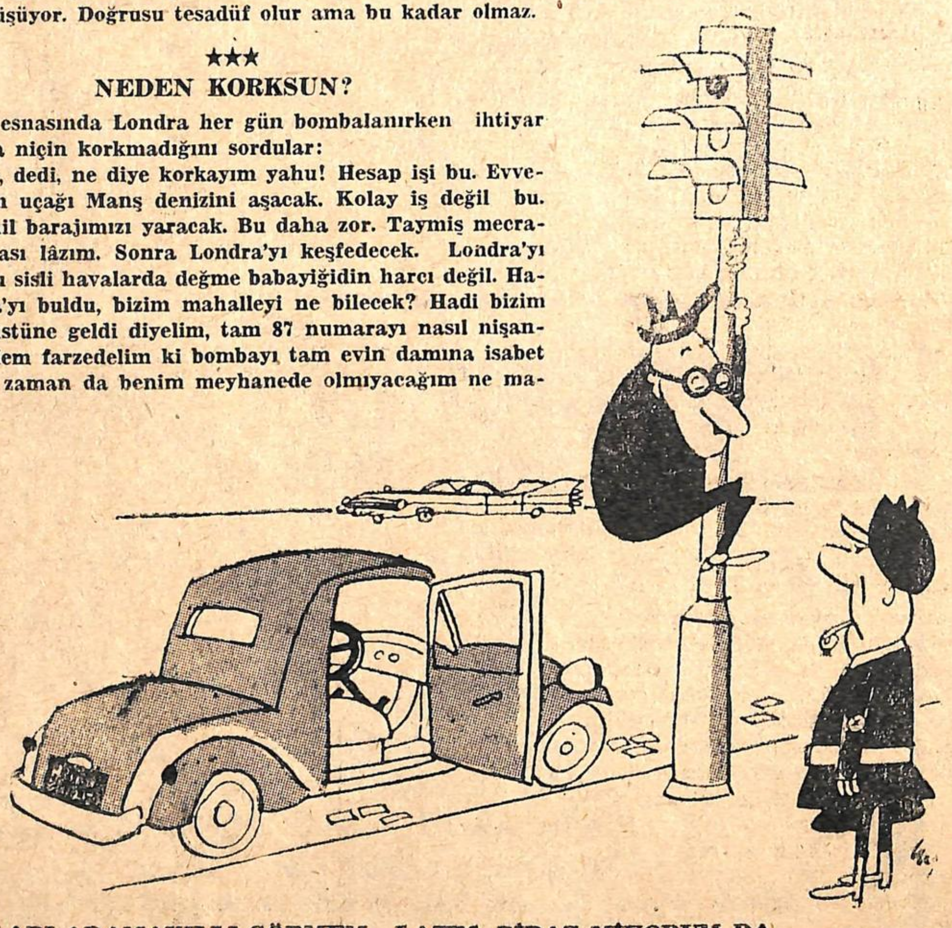

— IŞIKLARI ADAMAKILLI GÖRMEM LAZIM, BİRAZ MİYOBUM DA..

Osmanbey'den AYŞEN İ-ZER, gönderdiği mektupda:

(Size şiirlerimi göndereceğim. Daha doğrusu göndermek istiyorum. Bütün tanıdıklarım, şimdiye kadar okudukları en iyi aşk şiirlerini yazdığımı söylüyorlar. Bu durum, aşkı iyi anladığımı, aşkı hissettiğimi, hattâ aşk için ya ratılmış olduğumu ispat etmez mi?» diyor...

C: Vallahi işin doğrusunu isterseniz, sadece şiirlerinizi okuyarak bu konuda karara varmak pek zor bir şey. Onun için mayo ile çektirmiş olduğunuz bir boy fotoğrafınızı göndermeniz, hatta mümkünse bir zahmet dergimizin idarehanesine kadar gelmeniz daha yerinde bir hareket olur (Öğleden sonra geç saatte gelmeniz şayanı tercihtir. Bu saatlerde dergide yalnızım.) O zaman kesin ve tecrübeyle sabit bir karar verebilirim.

Ankaradan FİKRİ REYAL imzası ile mektup gönderen okuyucumuz da şöyle bir meraka kapılmış:

(Ortalıkda bir soyalizm lâfıdır gidiyor. Orta okullu öğrencilerden, pavyon konsomatrislerine, meteliksiz züğürtlerden, büyük servet sahiplerine, babalarından aldıkları harçlıklarla dergi çıkaran heveslilerden, her kalıba giren yılın kalemşorlarına kadar herkesin ağzında aynı kelime... Merak ettim, acaba siz de sosyalist misiniz?) diye soruyor.

C: Ne orta okul öğrencisi, ne pavyon konsomatrisi, ne meteliksiz züğürt, ne de servet sahibi değilim. Dergimiz, babalarımızdan aldığımız harçlıkla çıkmıyor. Her kalıba girmek meselesine gelince, davranışımız meydandadır.

Eh, size cevap vermiş sayılırım herhalde?..

BİR DEFA

Genç kızla müstakbel damat, nikâhın arifesinde konuşuyor - lar. Adam, kızın güzelliği karşısında sabırsızlanıyor:

— Sevgilim... Ateş-i aşkınla yanıyorum... Artık dayanamıyorum. Ne olur, bu gece herkes uyuduktan sonra beni odana al.

— Olmaz.

— Yalvarıyorum. Ne olursun?

— Olmaz, dedim ya...

— Peki ama, sebep ne? Yarın evlenecek değil miyiz?

— Yo, dostum, böyle lâflara insan bir defa aldanır.

TALİMDE

Bölük komutanı Marius'e sordu:

— Solunda batı, sağında doğu var. Arkanda ne var?

— Çantam.

TEMBELLİĞİN NETİCESİ

Küçük Mark Twain'e, ilk okulda bir gün bir kompozisyon ödevi vermişlerdi. Konu: "Tembelliğin neticesi" idi. Bir saat sonra ödevleri toplıyan öğretmene Mark Twain boş bir kâğıt uzattı. Hocası sordu:

— Nedir bu?

Çocuk hiç bozuntuya vermeden atıldı:

— Tembelliğin neticesi.

30 ARALIKTA cem'an 3 MİLYON

1 TALİHLİYE 6 DAİRELİ APARTMANIN TAMAMI

1 TALİHLİYE 3 DAİRELİ APARTMANIN TAMAMI

26 TALİHLİYE 26 APARTMAN DAİRESİ

ayrıca 1.600.000 LİRALIK PARA İKRAMİYELERİ

her 200 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 653

faal

YÜZÜNÜZ ÇAMAŞIR DEĞİLDİR...

PURO Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli PURO SABUNU

sizi ★ DAHA GENÇ ★ DAHA GÜZEL ★ DAHA CAZİP YAPAR

Çamaşırlara yarayan beyaz sabun yerine cildiniz için KREMLİ PURO Tuvalet Sabunu kullanınız

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

100 de 100 saftır

Ah, biz eşekler

Bu kitaptaki hikâyelerin tipleri aramızda dolaşan insanlardır. Hayatta tuhaf bile bulmadığınız bu insanlara kitapta kahkahalarla güleceksiniz.

ÇIKTI — Fiatı 2,5 lira

Yazan : aziz nesin

KARİKATÜR YAYINEVİ

Nuruosmaniye, Gazi Sinanpaşa Sok. No. 12-2

İSTANBUL

VİTES MAHMUT
VİTES MAHMUT'LA KÜÇÜK OSMAN'I "FAST GUN" KASABASINA ŞERİF YAPMIŞTIK. AMA KASABADA HİÇ Mİ HİÇ ŞERİF SEVMEYEN BİRİ VARDI (kim olduğunu hala öğrenemedik...) İŞTE BU YÜZDEN BİZİMKİLERİN ÜZERİNE BOYUNA ADAMLARINI SALDIRTIP DURUYORDU...
"fast gun'da mezarlık şeriflerin ilk durağıdır"
DEMEK ŞERİF SENSİN!.. SEN BANA 15 KİLO ARMUT KAZANDIRACAKSIN.
?
ŞORTİNİN ANNESİNİ BİR AYI DA KALDIRMIŞTI. KADIN BULDUKLARI ZAMAN HAMİLEYDİ VE ŞORTİ ARMUDUN İYİSİNE BİTER
AMMA ACELESİ VAR YAVU..
GAARÇ!
KENDİNİ KOLLA PİS UFAK ŞERİF!. KEMİKLERİNİ UFALAYIP ETLERİNİ KUŞBAŞI YAPACAĞIM
YAPMIŞKEN İKİ KİLO PİRZOLA DA BANA YAP!
W.C. TABANCAYLA GİRİLMEZ "Dont Enter with gun"
WHISKEY
ŞORTİ DUVARDAN ÇIKTIKTAN AZ SONRA KAPIDAN TEKRAR GİRDİ
GİDİP KÜÇÜK OSMAN'I AYILTAYIM... BU DELİ İLE BEN UĞRAŞAMAM!..
ŞLOOP!
WHISKEY
GLUK! GLUK!
WHISKEY
HEEY MAMBOoo MAMBOOO İTALYANOo
ÇIK!
HICK HICK!
ŞORTİ İÇKİ FIÇISINDAN EVLİYA GİBİ ÇIKTI..
BENLEN Bİ MAMBO YAPARMISIN HICK... CİCİM MICK..
MEMNUNİYETLE DARLİNG
ÖNCE ŞU İÇKİMİ BİTİREYİM..
ŞİMDİ DANSA BAŞLAYABİLİRİZ!!
HEY MAMBO!

Upuzun kış gecelerinde kendisine üç, beş tatlı söz söyleyip okşıyacağı yerde, ya vergi sisteminin haksızlığına, yahut da dokuma kooperatiflerindeki dalaverelere dair konferanslar çekerdi.

Kaşlarını çattı. Biraz da yapmacık bir serzeniş edası ile:

— Ooof, dedi. Yakında gırtlağınıza kadar politikaya dalacaksınız zaten. Bari şimdi olsun biraz başka şeylerden konuşun... Daha iyisi dışarı çıkalım. (Park) gazinosunda oturur, hava alırız...

Aslında, kocası gibi onunda bazı hesapları vardı. Kocası, Piechut'nun (belediye başkanı) seçileceğinden, hatta şu an seçilmiş olduğundan emindi. Adamın, kendisi için, yanıp tutuştuğunun da farkındaydı. Basit, taşra dilberi kurnazlığıyla, bu durumdan faydalanmak, çevredekilere caka atmak arzusundaydı. Piechut, aslında son derece zengin bir adamdı. Şimdi bir de mevkii sahibi oluyordu. İlerde çok daha yükselmesi muhtemeldi. Bu durum, dilber taşralının çok okuduğu romandaki şartlara tıpatıp uyuyordu.

Kitapdaki kadın, dalevereci, muhteris, şahsî menfaatleri uğrunda hiçbir şeyden kaçınmıyan bir politikacının metresi oluyor, başşehir sosyetesini birbirine katıyordu.

Eh, aynı şeyleri kendisi de yapabilirdi. İşin ucunda kürkler, mücevherler, Paris'in büyük terzilerinde dikilmiş son moda entariler, operada loca, en lüks eğlence yerlerinde geçirilecek geceler vardı...

Tafardel sert sert karısına baktı. «Şimdi (Park) gazinosunda hava almanın sırası mı?» diyecekti ama, onun konuşmasına meydan kalmadan Piechut atıldı:

— Madam Tafardel haklı. Şimdiden bildiğimiz bir son için burada beklememiz manasız...

Bu sırada kapının zili çalındı. Gelen Oscar'dı. Seçim kurulundan kesin sonucu getirmişti.

Gösterişli bir saygıyla, Piechut'yu tebrik etti:

— Size başarılar diler, en candan temennilerimi sunarım sayın Başkan... Şahsınızda, partimiz ezici bir zafer kazanmış bulunuyor...

Piechut, bu tebriki şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla karşıladı. «Partileri ezici bir zafer kazanmış» diye düşünüyordu. «Güleyim bari... Piechut şaraplarının şöhreti ve şahsiyetim olmasaydı, bu zaferi zor kazanırlardı. Hem parti dedikleri de neyin nesi sanki? Sermayesi benim tarafımdan yatırılmış bir ticarethaneden farkı yok...

Öte yanda, Tafardel tamamen ayrı şeyler düşünmekteydi: Bu salak herif, daha şimdiden kabarmaya başlamıştı. Onu kendi haline bırakmak, hatta fazla uyarmak doğru bir hareket olmıyacaktı.

Evet, en iyisi gözünün önünden ayırmamaktı. Karısının yardımıyla bunu sağlaması da zor bir şey sayılmazdı.

(Güzel Rose) ise, memnundu. Hayalleri gerçekleşme yoluna giriyordu.

Politikadan anlamazdı ama politikanın hele böylesini dize getirmek için sayısız oyun bilirdi.

Kleopatra'yı, Lükres Borjiya'yı, Markiz Pompadur'u hatırlıyarak tatlı tatlı ürperdi...

Piechut, babacan bir tavırla:

— Hadi bakalım, dedi. Yeni belediye başkanınız, sizleri (Park) gazinosunda vereceği ziyafete davet ediyor...

Oscar, gülmemek için dudaklarını ısırdı. Aklından, «Ah, ah... Demokrasi denilen nesne, iyi kalpli, iyi niyetli fakat terbiye vermesini bilmiyen bir anneye benziyor» diye geçirdi.

Bunun ispatı da meydandaydı işte... Paradan başka bir şeyi olmıyan yontulmamış bir şarapçıyı bile şımartmıştı.

Bundan sonraki rezaletler serisinin annesi de demokrasi değil miydi?..

Piechut, belediye başkanı makamına oturmadan önce, kendince gerekli bazı hazırlıklara girişmişti. İlk yaptığı iş, numarasız camdan, altın çerçeveli bir gözlük, gümüş saplı bir baston ve röleve bir şapka satın almak oldu.

Tafardel bunun sebebini sorduğu zaman da:

— Oturduğum, işgal ettiğim yere uygun bir görünüş sahibi olmalıyım, cevabını verdi. Şarap taciri Piechut ile belediye başkanı Piechut arasındaki farkı esaslı bir şekilde belirtmek gerekir...

Tafardel omuzlarını silkti.

— Bu farkı, hareketlerin ve konuşmalarınla ortaya koymalısın. Dış görünüş, sandığın kadar önemli bir şey değildir.

— Anlamadım. Yani giyim kuşamın, fiyakalı pozların, bizim eski başkan gibi sallanarak yürüyüşün, daima koyu renk esvablar giymenin, altın köstekli saat taşımanın, sigarayı ağızlıkla içmenin, gözlük takmanın politikayla ilgisi yok mu demek istiyorsun?...

(Devamı var)

YUSUF ZİYA ADEMHAN'ın
Diktatörlerin ardından taşlama
ŞİİRLER
★
OCAK Başkanı
★
Çıktı

YEPYENi BiR...
AKŞAM
AKŞAM
7 den
70e
kadar
herkesin
gazetesi

— Bu düşükler bizide düşürdüler . . .